

снежна топка
групова изложба

Текла Алексиева, Лъчезар Бояджиев, Артан Хайрулаху, Правдолюб Иванов, Мина Минов, Виктор Петров, Димитър Солаков, Самуил Стоянов, Вальо Ченков, Желко Терзиев, Красимир Терзиев, Сашо Виолетов

куратори: Веселина Сариева и Симеон Марков

Декември 2025 – Март 2026

Галерия „Сариева“, Пловдив, ул. Отец Паисий 40, 4000, Пловдив, България

Галерия „Сариева“, Пловдив има удоволствието да представи груповата изложба „снежна топка“, включваща творби на Текла Алексиева, Лъчезар Бояджиев, Артан Хайрулаху, Правдолюб Иванов, Мина Минов, Виктор Петров, Димитър Солаков, Самуил Стоянов, Вальо Ченков, Желко Терзиев, Красимир Терзиев и Сашо Виолетов. Изложбата ще бъде отворена за публика от декември 2025 до март 2026 г. и представя разнообразие от живопис, рисунка, обекти и инсталации, някои от които досега непоказвани, създадени в периода между 1986 г. и 2025 г.

„снежна топка“ е по-скоро снежна битка, отколкото традиционна изложба — всяка творба се прицелва към друга, понякога я уцелва, понякога я пропуска, без правилата на играта да са напълно ясни. Галерия „Сариева“ кани зрителите да влязат в центъра на тази битка и да наблюдават така, сякаш самите те участват в нея.

Някъде в края на подготовката на изложбата, малко преди нейното обявяване стои приблизително 50-секундният, 35-милиметров нем филм на **братя Люмиер „Бой със снежни топки“ (Bataille de boules de neige, 1896)**. Филмът не е сред най-разпознаваемите кинематографични опити на братя Люмиер и е част от каталога им с над 1400 заглавия. Заснет е на улица в Лион, Франция, и представя оживена зимна сцена: група мъже и жени хвърлят снежни топки, движението изглежда едновременно спонтанно и театрално, а много участници гледат към камерата — характерно за времето, когато операторът е част от събитието. В един момент велосипедист преминава през сцената, но бива улучен от снежни топки, губи равновесие, пада, губи или забравя шапката си в центъра на бойното поле — комична ситуация, почти slapstick, показваща радост, движение и непосредственост, която остава жива и днес.

По средата на улицата, сред и с участието на градски хора, се разиграва хаосът на играта. Кога този хаос започва да изгражда разказ и възможно ли е изобщо? Именно кинематографичният потенциал на подобна динамика искат да създадат кураторите. Много от творбите в изложбата откриват потенциал в обикновените, ежедневни ситуации и битови елементи — търсейки начин да ни подсказат: Как да живеем по-весело? И какъв е в крайна сметка смисълът от изкуството?

Работата по изложбата започва като подхвърляне, понякога и като замеряне със снежни топки — творби, които **галеристката Веселина Сариева и колекционерът Симеон Марков** си изпращат в един продължаващ визуален чат. Веселина споделя творби, обединени около идеи за преобръщане, парадокс, игра, комикс, сблъсък на висока и ниска култура, природа и технология. Симеон продължава линията с режисирани взаимоотношения, множене и разпад на познати символи, абсурд и цитатност.

Двамата преминават през имена за изложбата като „Парадокс“, „Оксиморон“, „Природата на нещата“, „Сборът на всички надежди“ (перифразирайки заглавието на една от двете творби на Лъчезар Бояджиев, показани в изложбата), докато в крайна сметка, в леко и шеговито обсъждане над кафе и торта, „открадват“ името „Snowball“ (снежна топка) от едноименната творба на **Мина Минов** — минималистичен и поетичен скулптурен жест: снежна топка, увита в прозрачно тиксо. Английската дума обособява концепцията — една дума за една игра, едно действие, едно визуално преживяване.

Връзките между творбите са визуални, идейни или асоциативни, понякога привидно отсъстващи, оставяйки празно пространство, което зрителят запълва с алтернативни на големия разказ алегии. Те могат да бъдат нетрайни, разпадащи се, а всъщност именно чрез това стимулират свръхинтерпретации и размисъл.

Фронтално разположената работа на **Правдолюб Иванов „Протъмнение“ (2007–2015)** се заиграва с думата (и идеята за) просвещение, представяйки фенерче, което вместо да осветява – хвърля сянка.

В **„f(o)xy“ (2024) Виктор Петров** сякаш преобразява древния тракийски трискелион в обект от три лисичи опашки от изкуствена кожа, усукани в един възел без начало и край. Художникът обяснява, че заглавието играе с формата на математическа функция: както променливите „x“, „y“ и „z“ определят трите пространствени оси, така „o“ препраща към „произхода“ — точката, от която всичко се разгръща, но и всичко се губи. Лисицата, като митичен образ, влиза в игрив контраст с тази геометрична система. Известна със своята хитрост и уменията да „извърта“ истината, тя действа като функция, която разколебава правилата на визуалното възприятие.

Тази визуална логика на преплитане продължава картината (**„Без заглавие“, 2025**) на **Сашо Виолетов**. За своята практика той споделя: „Често се занимавам с познати архетипи и културни символи, само за да ги преосмисля в непознати, дори неудобни контексти. Изображения, фрази и жестове, взети от ежедневието, паметта и популярната култура се преплитат в композиции, които имитират някаква логика, но отхвърлят отговорите.“

Вальо Ченков работи с противоречията в своята **„Плячка в добро настроение“ (2025)**, в опит да промени представите за насилие, плячка и жертва, отнасяйки се към чудатите си герои и историята, зараждаща се между тях с особена визуална грижа.

„Посланието не е медията II“ (2000) на Желко Терзиев предизвиква границите на езика и визуалното т.е. на значението, в ситуация, когато слово и образ са несъвместими: двадесет и три изображения нарисувани с маслени и акрилни бои, възпроизвеждащи сюжет от популярната комикс история за Доналд Дък и Чичо Скрудж. Визуалният наратив започва с освобождаване на зъл дух от вещица, а това предизвиква конфликт между двамата главни герои. В края на историята Чичо Скрудж е съкрушен, разбирайки, че хазната му е празна. Диалозите от историята са заменени с текстови фрагменти от „Есета“ на испанския философ Хосе Ортега и Гасет, поместени в обичайните за жанра речеви балони.

В ироничния **„Портрет“ (2016) Красимир Терзиев** представя мечка на зелен фон, използван в киното и телевизията, за да се замени по-лесно с друг фон и контекст или да улесни използването на специални ефекти. Същият цвят (или спомен за подобен) откриваме в работата на **Артан Хайрулаху „Спомени на хълма“ (ок. 2021)** отвъд концептуалната му функция в творбата на Терзиев. В типичния си наивистичен стил Хайрулаху илюстрира мълчалив разговор между

човек и спомен, който витае някъде далеч, на хоризонта на съзнанието. Другата му творба **„Топка“ (2018)** представя момче в оголен зимен пейзаж, чиято топка е „избягала“ нависоко на един клон.

Самуил Стоянов е представен с две творби. **„Обаждаме“ (2010)** представя кратък, почти абсурден диалог, лишен от контекст и лица. Разговорът — „Здрасти, как си?“ / „Не мога да ти кажа по телефона.“ — иронизира социалните клишета като оголва разминаването между формален жест и реално състояние, между това, което казваме, и това, което премълчаваме в състояние на мълчалива тревога. Творбата **„Огледало“ (2017)** имитира огледало, което обаче е нарисувано като че ли набързо със сребърен спрей директно на стената в желанието ни да се огледаме сега и и също така точно тук. Така двете произведения — едното основано на езика, другото на образа — създават общо поле на съмнение, размишление и леко иронично напрежение между видимото и невидимото, между казаното и премълчаното.

„Даста“ (1986) на **Текла Алексиева** е оригинална рисунка за корицата на едноименната книга от австралийският писател-анималист Франк Долби Дейвисън, която разказва историята на куче, кръстоска между породите динго и келпи в борбата му с дивите инстинкти. **„Слънчевата система“ (ок. 1980-те)** — типична за илюстрациите на Алексиева, тази рисунка е създадена за учебници и учебни материали т.е. има образователни функции. Виждаме умело преплитане на научна информация и художествено виждане — например стрелката е изобразена като в приказка, тя показва движението на планетите, носи спекулативен, дори конспиративен характер. Тук се усеща игра между факт и художествена интерпретация, между науката и въображението, което превръща системата не просто в учебно пособие, а във визуално изживяване, провокиращо любопитството.

Инсталацията на **Димитър Солаков „Keep Calm And Carry On“ (2024)** показва две човешки фигури, предполагаемо мъж и жена, под одеяло — видими са само краката им. Чрез комбинация от битови предмети, механика и електроника, Солаков създава сцена между интимност и абсурд, комфорт и дискомфорт, ежедневието и изненадваща динамика, заставяйки зрителя да се превърне в неволен воайор; да гледа с неудобство, но и със сладост.

В изложбата са включени две работи на **Лъчезар Бояджиев**. Споменатата вече рисунка, чието заглавие цитира известния шпионски трилър на Том Кланси — **„Сборът на всички страхове“ (2012)**. На нея Марсел Дюшан е седнал пред черен квадрат вместо пред шахматна дъска, съчетавайки понятието „черен квадрат“ в живописата с „ендшпил“ в шаха. Рисунката визуализира момента, в който края се превръща в начало, обръщайки се към всички страхове, свързани с това — края на изкуството, края на света, края на живота, края на автора. Той представя и нова версия на своята легендарна работа — **„Интимен Ендшпил (домашна версия на „Ендшпил. Добрият, Лошият и Самотният“, 2012)“ (2018–2025)**. Също вдъхновена от Дюшан, който в края на живота си пише книга за крайната фаза на шахматната игра, творбата позволява и предполага игра без ограничение във времето. Посланието е ясно: изкуството няма край; винаги ще има някой, който иска да играе, и друг, който да наблюдава играта.

Към края на своя лекция от 2020 г. Бояджиев споделя: „Когато имам отговори — правя лекции. Когато имам въпроси — правя творби.“ Запомнили този цитат наобратно, преобръщайки го, питаме: ако творбите в изложбата са отговори, не са ли те отговори на един и същи въпрос? И трябва ли изобщо да знаем кой е този въпрос, за да продължи играта? Невинна, но и нарочна игра на лекота и усилие, насилие и удоволствие, на радост и съперничество. Игра със снежни топки.

Повече информация: +359 888 520 375 | office@sarieva.org | www.sarieva.org | FB: [sarieva.gallery](https://www.facebook.com/sarieva.gallery) | IG: [sarieva.gallery](https://www.instagram.com/sarieva.gallery) | YT: [sarievgallery](https://www.youtube.com/sarievgallery)